

Kes oma elu vihkab selles maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks. Jh 12:25

Siin Jeesus ei mõtle sellele elule, mida me Jumala otsuse järgi oleme saanud ülesandeks selles maailmas kuni surmani elada. Sõnad puudutavad küsimust kellele või millele me elame, kas me järgneme selle maailma vaimule eesmärgiga oma lihalikku meelt rahuldada ning sellest maailmast endale võimalikult palju kiitust ja au saada või kas me elame Jumalale sihiga, et Tema juures veeta õndsana igavikku.

Tõde on, et keegi meist ei vihka oma elu ilma põhjusega. Aadama järeltulijatena oleme kõik sünnist saadik enesearmastajad ja omakasupüüdlid.

Juhtub aga, et Jumal teeb meiega ime, nii et hakkame oma ilmalikku ja isekat elu vihkama. See sünnib, kui Jumal oma sõnas näitab meile, mida Ta on meie eest teinud, et Ta oma elu hinnaga on hankinud meile pattude andekssaamise. Kui see sõnum meile selgub, hakkame taipama,

et meie elu on siiani olnud mõttetu ning lõpeb hukatuses, kui me selle suunda ei muuda.

Sellele arusaamisele jõudnuna on meil lood juba teisiti. Jumal on meie ellu sekkunud, peatanud meid ja tuleb oma sõnaga meid veel siit edasi juhatama. Sõnum Jeesuse surmast meie pattude eest, mis on tunnistus meie pattudest, on tunnistus ka Jumala armastusest ja armust. See tungib sügavasti meie südamesse, nii et me hakkame oma kurja elu kahetsema. Me tunneme Jumala ees häbi selle pärast, et armastame seda maailma, mis on Jumala vastane. Jeesuse armastuse pärast isegi vihkame oma elu selles maailmas.

”Keegi ei saa teenida kahte isandat”, ütleb Jeesus, ”ikka on nii, et ta vihkab üht ja armastab teist või et ta pooldab üht ja põlgab teist.” Mt 6:24. See, kellele Jumala arm Kristuses on saanud kalliks, see tunneb vastikust oma lihaliku meele suhtes, mis ikka püüab iseennast teenida ja endale meeldida.

Jeesuse armusõnumit uskudes mõistame kui kehv on elu maailmale. Elu, mis meil on Kristuses, Tema andeksandmises, on selle vastu ääretult rikas ja õnnis, algab juba siin ja jätkub igavesti.